

Wizner-Vég Balázs

A BŐR

– A Vági tökkopasz! Tiszta hülye. Totál lenyírta a haját. Nincs haja. Nézzétek meg! Eszméletlen.

Ez a Tóth Andi.

Megint ordít. Nem normális. Mindenki hallja, mindenki odarohan hozzá!

Mi van ezen olyan nagy dolog? Kipróbáltam, annyian lenyírják a hajukat.

Mi van ezen olyan nagy dolog? A kurva életbe!

Tóth Andi! Legszívesebben megfojtanám.

Már régóta gondolkozott azon, hogy kopaszra nyírja a haját. Először csak úgy heccből, aztán egyre többet gondolt rá, és tegnap este elrohant a fodrászhoz, aztán otthon folytatta borotvával, hogy teljesen sima legyen. Megkönnyebbült.

– Elállnak a füleid.

– Nem áll jól neked!

– Csak kipróbáltam.

– Nem is tudtam, hogy skinhead vagy.

– Nem vagyok skinhead.

– Akkor meg miért csináltad?

– Mi közöd hozzá?!

Szülei békés természetűek. A lányok. Furcsa titokzatosság, zártság, hirtelen indulatok, idétlenség. Néha alig bírt magával.

Van valami egzotikus benne. Barnás bőre, gyönyörű, formás alakja, kemény melle. Vékony ujjai göndör, fekete hajában. Érdekes az arca: kissé duzzadt ajka, kicsi, egyenes orra, vékony szemöldöke, nagy barna szeme. Ha túsarkút vesz föl, magasabb, mint én. Húsnak néz ki, pedig már biztos megvan harminc. Megőrülök érte, de ő olyan furcsán néz rám.

Azt hiszem, gúnyolódik. Gyűlölöm. Aztán magához ölel, akkor jó, és babusgat. Sokszor nem bírom elviselni. Nem találkozom vele többet, pedig biztos csodálkozna, ha meglátna kopaszon.

Éjfél volt. Józsi kurvákról álmódott, hogy elélvezzen. Felkapcsolta a fürdőszobavillanyt. Kinyitotta a hideg vizes csapot. Mosdóba csorgó óriási tükör. Belenézett: az arcom.

Áttörülte jéghideg vízzel, de semmi változás.

Nincs semmi! – kiáltott, vagy csak kiáltani akart. Keze kétségbeesetten szorította a fejét.

Józsi mosolygott. Először mosolygott a suliban. A lányok nem simogatták meg a kobakját.

Vajon milyen érzés?

Móni sírva kirohant a WC-be. Móni szerette Józsit. A fiúk megcsapkodták a fejét.

Hülyeség volt?

Józsi megtapogatta a koponyáját. Érezte, ahogy lüktet a halántéka, érezte meztelen fejét, agyát, gondolatai póre kiállítását.

– Nem lesz felelés – mondta a biológianár, és Józsira nézett. Meredten bámult rá. Józsi megijedt.

Vajon mire gondol?

Tönkreteszted az órát – gondolhatta.

– Ma a központi idegrendszert fogjuk tanulmányozni. Milyen részekből áll, mik a funkciói satöbbi.

Elkezdődött az óra, de a tanár még mindig csak őt nézte. Gyomra szörnyen remeggett; izzadt, különösen a keze. Megtörülte a fején. A hideg izzadságcseppek kissé lehűtötték.

Totál kopasz vagyok. Nincs semmi hajam – csodálkozott, és ahogy simogatta fejbőrét, a tanár örökre meggyűlölte.

Józi egy pillanattal nem mozdult, keze fejéhez simult, de nem is érezte. Megbabonázta a tanár szeme.

Mit akar ez tőlem?

A tanár csak állt a pillantás előtti mozdulatába merevedve, mint egy pantomimes.

Józi fejről szeme elé csúsztatta a kezét. Ettől a szobor megelevenedett.

Egyre izgatottabb, idegesebb lett. Érezte, hogy nem volna szabad, de nem bírta megállni, hogy egyszer legalább meg ne törülje kezét a fején. Valami vonzotta, nem tudta, mi, talán, hogy újra és újra megtapasztalja kopaszágát, vagy valami gonoszság. Érdekes volt és borzalmas egyszerre. De hiába próbálta úgy csinálni, hogy ne vegye észre, valahogy mindig úgy sikerült, hogy épp akkor fordult felé, mikor keze épp hozzátapadt a fejéhez, és rászegezte tekintetét. Józi behunyta a szemét.

Mégis újra és újra megpróbálta, egyre gyakrabban, már félpercenként, aztán még ennél is gyakrabban, talán viszkedett vagy mi, de egyre rosszabb lett, képtelen volt rá, hogy ne simítsa végig a fejbőrét, hogy ne tapadjon hozzá a keze. És hiába szenvedett a tanár haragjától, már el se bírta engedni, odaragadt a keze a meztelen koponyájához, védtelen, pőrén kiállított, lüktető agyához, hogy legalább... legalább egy kicsit azt eltakarja.

– Vági! Gyere ki!

A tanár megállt. Most nem látszott rajta semmi különös. Olyan volt, mint minden más tanár. Nagydarab, unott arcú, őszülő, kissé megfáradt középkorú férfi.

– Vági József! Gyere ki! Nem hallottad? – mondta kissé ingerültebben.

– Miért, tanár úr?

Valami szörnyűt sejtett. Félt kimenni.

– Miért?! – nevetett. Az osztály is nevetett.

Tényleg hülyeség volt ezt kérdezniem.

– Gyere csak ki! – válaszolt a tanár közönyösen.

Józi lassan felállt, kilépett, hátra se nézett, csak simogatta a fejét. A tanár előhúzta székét az asztal mögül, és szembe, középre az osztály elé helyezte. Józi megtörülte izzadt kezét, de a tanár most csak mosolygott. Talán.

– Ül le! – szólt. – Nem kell félni. Nem lesz felelés! Nem kapsz karót.

Leült, de becsukta a szemét. Néhányan felnevettek.

– Nyisd már ki a szemed! – kopogtatott fején a tanár.

– Bocsánat – és kinyitotta.

Nevetés.

– Az agy részeit fogjuk szemléltetni. Sajnos nincs egyéb eszközünk rá, mint Józi feje.

Józi mozdulni sem bírt.

– Ugye nem baj – fordult felé. – Az agyat nagyon nehéz térben elképzelni. Ugye megengeded, hogy használjam a fejedet, ha már te nem használod, fiam – tette hozzá.

Józi idétlenül mosolygott, kifacsarodott a széken, összevissza fészkelődött, sűrűn törülgette a feje búbját, elsápadt, remegett, gondolatok, emlékek szakadtak szét benne. Kínlódva próbált a feladatra koncentrálni. Osztálytársai súgtak neki, és ő igent mondott.

A tanár intett nekik, mire csönd lett. Józi rémülten eszmélt.

– Akkor hát, ha megengeded... – szólt a tanár, és elővett egy vizes szivacsot, majd hozzálátott a magyarázathoz. Szivaccsal jó alaposan letörülte Józi fejét, fülét, orrát. Elővette színes filceit, és felrajzolta velük a fejbőrre a kisagyat, a nagyagyat, a központi idegrendszer különböző részeit.

– Ne aggódj, lejön! – mondta Józsinak.

Aztán magyarázni kezdte, hol keletkeznek az érzelmek, indulatok, a gondolatok és a szexuális ingerek.

Józi önkéntelenül is végig akarta törölni kezét a fején, de a tanár élesen rászólt.

– Nem! Vannak, akik még nem készültek el!

Mert nem akartak elkészülni.

Ott ült a széken. A szemét nem hunyhatta be. Görcsösen nézett körbe-körbe, ugrált egyik arcról a másikra. Mellette a tanár magyarázott, osztálytársai pedig lelkesen jegyzeteltek.

Félelmetes volt, hogy kezdte megszokni a helyzetet. Eszébe jutott, hogy hátralevő életét segédeszközként fogja leélni halott dolgok között. Hihetőnek tűnt.

Kicsöngettek. Felugrott a székről, az ajtóhoz rohant.

– Várj! – kiáltott utána a tanár. – Kapsz egy ötöst!

– Köszönöm – rebegette a fiú, és mint az örült rohant végig a folyosón. Berohant a mosdóba, becsapta maga mögött az ajtót.

Nem volt egyedül. Hajas babák vették körül. Csodálkozva bámultak rá. A mosdóhoz lépett. Ott tolongtak vele a tükörben.

Nem bírta nem nézni felszabdalt agyát. Olyan kihívóan csupasz volt.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Latzkovits Miklós

A KÖNYVFEJTŐ

Johann Alauda 1800. május 13-án született Tübingenben. Rejtélyes élete, szörnyű halála még ma is sokakat foglalkoztat, bár néhányan csalást, egyszerű szemfényvesztést emlegetve csak nevetnek az egészen. Jellemző, hogy szülőházán az emléktábla, melyet napjainkban is több száz látogató keres fel nyaranta, szintén „legendásnak” nevezi alakját, az *ügynevezett könyvfejtő* („der sogenannte Bucherrater”) kifejezés pedig egyér-